

ENTERRAMENT - MN. JOSEP ROVIRA TENAS

Sant Domènec – Vic, 30-1-2017

Rm 8,14-23 // Mt 11,25-30

En el mateix temple on fou batejat el nostre estimat germà, Mn. Josep Rovira Tenas, celebrem la seva missa exequial, tot pregant pel seu etern descans. Des del seu baptisme a les seves exèquies han passat més de cent un anys. El Senyor li ha concedit una llarga i fecunda vida, tota ella impregnada de la fe cristiana que, en la font baptismal d'aquesta església parroquial de Sant Domènec, li fou donada. La vida de fill de Déu, acompanyada del testimoniatge dels seus pares, va fructificar en la vocació al sacerdoci, en els anys de la seva joventut; anys no pas fàcils. I, de fet, hagué de ser ordenat prevere fora de la diòcesi, perquè la llibertat religiosa hi havia estat suprimida per odi a la fe cristiana. Mn. Josep Rovira Tenas fou sempre un home amb esperit inquiet, obert als temps nous, cercador de noves vies per a portar el missatge de la fe cristiana als homes en la seva situació real. Tot això, però, viscut sempre des d'una fe en Crist ben fonamentada en la fe de l'Església. Els temps de la seva joventut i maduresa no foren pas fàcils, però el Senyor li va concedir una llarga ancianitat, talment com el vi bo, que amb el temps manifesta encara més la seva qualitat, i, per què no, n'adquireix més encara.

Com a bisbe d'aquesta diòcesi, el Senyor m'ha concedit el do de poder compartir amb ell estones llargues de visita, tant a Sant Miquel de Balenyà com, encara més, en la seva estada a la residència de les Josefines de Vic. I sempre vaig veure en ell dues realitats per a mi fonamentals en tota vida autènticament humana i cristiana. Mossèn Josep era un home que estava en mans de Déu i que vivia amb pau en el seu cor.

Sant Pau en el fragment de la carta als cristians de Roma que hem escoltat ens ha parlat de l'obra de l'Esperit Sant en el cor dels qui creuen en Jesús. Amb la força de l'amor de l'Esperit, nosaltres podem dir amb tota veritat Pare al nostre Déu. I no solament ho podem dir, sinó que l'acció de l'Esperit Sant en els nostres cors ens dóna, al mateix temps, la confiança en Déu, del qual sabem que és pare. Com ha dit sant Pau: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu*. Per la fe sabem que Déu és el nostre pare i nosaltres som fills seus. Aquesta realitat tan senzilla és la pedra fonamental sobre la qual s'edifica la vida del qui creu en Jesús. La vida pren un nou sentit, s'omple de llum. Que n'és, de diferent, una vida amb fe o sense fe! El testimoniatge de Mn. Rovira Tenas era el d'un home de fe que, en el darrer recorregut de la seva vida, quan ja les forces eren minses i la vista molt afeblida, experimentava el que ens ha dit l'apòstol Pau: *Gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit*. Però, a l'instant, afirmava la seva confiança de saber que estava en mans del Pare. En el seu cor sofria, però el seu sofriment era amarat de la pau que dóna la confiança en Déu. La vida és un do de Déu; i ell mateix, per la mort i resurrecció del seu Fill, ens ha fet la promesa de la immortalitat, la promesa de la vida per sempre en l'eternitat. És l'Esperit Sant el qui en el nostre cor ens dóna la certesa de l'esperança de l'eternitat promesa. No és pas fruit de la nostra experiència ni del nostre raciocini, és un do de Déu per al qui creu en Jesús. L'Esperit ja ens fa tastar en el nostre cor les primícies de la vida eterna, com el mateix sant Pau expressa en un altre lloc: *Com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen.» A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu* (1Co 2,9-10).

La fe en l'amor de Déu obre la porta de l'esperança. La mort per al creient no és un mur infranquejable, sinó una porta oberta a l'esperança. Aquesta és la pau en el cor del creient. Mn. Josep Rovira Tenas manifestava aquesta pau en el seu cor. En les darreres visites que li vaig fer li preguntava si tenia pau, i ell sempre em responia amb seguretat que sí, que tenia pau. I així és; en aquesta pau, do del Senyor, ha deixat aquest món. La pau en el cor d'una persona és el gran signe de la presència de Déu. Un cor que no té la pau que prové del Senyor es deixa portar per la buidor del que hi manca i desitja en el més pregon del seu cor i, per això, en el seu entorn, es converteix en una font de conflictes, de rivalitats, d'enveges. El qui ha rebut el do de la pau no pot fer res més que donar-la als seus germans, amb el perdó guaridor i alliberador, convertint-se en artesà de pau i escoltant en el seu cor aquella benaurança del Senyor: *Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9).

En l'evangeli hem escoltat com Jesús dóna gràcies al Pare pels seus deixebles que, amb cor humil i senzill, l'han acollit a ell. Qui obre el cor a Jesús descobreix el Pare. I qui ha trobat el Pare té, al mateix temps, la revelació de qui és el Fill. Només el qui lluita per tal que el seu cor sigui humil i senzill podrà conèixer i estimar Jesús tota la seva vida. Sóc testimoni del cor de Mn. Rovira Tenas en el seu desig de conèixer i estimar Jesús, tant en la lectura com en la pregària. La pau en el seu cor tenia la seva font en Jesús, conegut i estimat; Jesús és el tot del cor que es desitja compartir amb tots els germans, perquè ells també tinguin la mateixa i única font de pau.

Avui el nostre presbiteri diocesà acomiada el qui era el degà dels seus preveres, tant en l'edat, cent un anys, com en els anys de sacerdoci ministerial, setanta-nou. I com a família que té en el presbiteri diocesà, format per tots els preveres i presidit pel bisbe, la seva expressió de comunió i fraternitat, expressa el seu dolor per la pèrdua del germà gran i, al mateix temps, l'agraïment al Senyor per tota la seva vida lliurada al servei de Crist i de la seva Església. Però també hem de demanar al Senyor que tingui pietat de la nostra Església de Vic i ens faci el do de noves vocacions sacerdotals al servei de les nostres parròquies i comunitats. Ho dic manta vegada, però és bo que ho tinguem present: el moment de la mort d'un germà sacerdot és un moment de gràcia, confiant en la seva intercessió, per a demanar al Senyor aquest do tan necessari per a la nostra Església.

Vull també fer esment de l'estima que mossèn Josep tenia per la seva família, com parlava dels seus pares i germans, dels seus nebots i familiars. I també vull fer present l'estima i cura que sempre, tota la família, i en particular la seva cosina, la Montserrat, heu tingut per ell, acompanyant-lo, ajudant-lo i, sobretot, estimant-lo. Déu us ho ben pagarà i la intercessió de mossèn Josep també us acompanyarà sempre.

Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor i trobareu el repòs que tant desitjàveu, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Mn. Josep Rovira Tenas desitjava el repòs, merescut després d'una llarga i intensa vida de sacerdot de Crist. Nosaltres avui preguem per ell, perquè el Senyor usi de misericòrdia amb ell, el purifiqui de totes les mancances que en la seva vida hagi pogut tenir, i li faci el do del repòs etern, entrant en el goig dels qui en aquesta vida han lluitat per servir i estimar Jesús, en el servei i l'amor dels germans. L'encomanem a la intercessió maternal de Maria, Mare de l'Església, que sigui per a ell Mare de Misericòrdia i el porti per la seva mà al qui és jutge d'amor i de misericòrdia, Jesús, Fill etern del Pare, vencedor del pecat i de la mort, que viu i regna pels segles dels segles. Amén.